

sig i en Vaagen over den gode Tone her i Tinget.

Det ærede Medlem Hr. Simonsen finder min Stilling til § 3 yderst mærkelig og mener, at Bestemmelserne i denne Paragraf skulde være blevet væsentlig forringet ved den Affattelse, den har faaet i Landstinget, idet det ærede Medlem siger, at saaledes som den nu er formet, vil der ikke blive ikendt Straf for begaaet Boligaager. Det er en underlig Tillid til Domstolene og disses Afgørelser, det ærede Medlem her udviser. Med Hensyn til hele dette Spørgsmaal vil jeg minde det ærede Medlem om, at de Bestemmelser, der findes i Aftaleloven om Konsekvenserne af at misbruge en Persons Nød, Ukyndighed, vanskelige Stilling paa den ene eller den anden Maade til at tvinge ham ind paa Aftaler til Skade for ham og uden Hensyn til, hvad denne Aftale byder ham, gaar kun ud paa, at saadanne Aftalers retslige Virkning kan opheves af Domstolene, uden at der er tilføjet nogen særlig Straf. Denne Bestemmelse er opretholdt her. Og jeg skulde ogsaa mene, at det har været nødvendigt at foretage en Ændring i § 3, 3die Stykke, idet Straffebestemmelsen der dog kun kunde tænkes at gaa paa Stykke 1 og i alt Fald ikke paa Stykke 2, da Spørgsmaalet jo dog er, om det kan siges, at en Husejer har overtraadt Loven, naar Ejeren har foretaget en Opsigelse, som ikke er blevet underkendt af Domstolene. Men saaledes som Lovforslaget var affattet, vilde ogsaa en saadan Opsigelse, hvis Lejeren henvendte sig til Domstolene i den Anledning, kunne foranledige, at Ejeren blev ikendt Straf.

Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou stod i Dag paa Lejerbenet, og det er ikke nogen mere solid Stilling at staa paa eet Ben end afvekslende snart paa det ene, snart paa det andet, saaledes som det ærede Medlem ved tidligere Behandlinger af dette Forslag har staaet her i Tinget. Jeg skal derfor heller ikke beskæftige mig med de Bemærkninger, det ærede Medlem fremsatte angaaende de Ændringer i Forslaget, der er foretaget af Landstinget, men kun henvise til, at for disse Ændringer har det ærede Medlems Partifæller i Landstinget stemt, det ærede Medlems Partifæller har været Medforslagsstillere til dette Ændringsforslag, og nu maa jeg saa overlade det ærede Medlems Partifæller at afgøre, hvorledes Forholdet overfor det ærede Medlem i denne Sag skal ordnes.

Saa er der Spørgsmaalet om Huslejebureauerne. Efter alle de Oplysninger angaaende disse Bureauers Virksomhed, der er fremkommet i den senere Tid, synes denne Virksomhed at være af en saadan Art, at det vil blive fornødent at foretage Skridt til at hemme den eller til fuldstændig at bringe den til Ophør, i hvert Fald i den Form, den i den senere Tid har antaget. Jeg har i Landstinget udtalt, at det var min Hensigt i den nærmeste Fremtid at søge tilvejebragt saa fyldige Oplysninger som muligt om disse Bureauers Virksomhed for derigenom at faa tilvejebragt et Grundlag, paa hvilket Overvejelser af en Imødegaelse af disse Virksomheder ad Lovgivningens Vej kan finde Sted. Naar disse Overvejelser er tilendebragt, vil, saa vidt det til den Tid skønnes fornødent, Lovgivning tilsigtede at hemme eller hindre disse Virksomheder blive forelagt den høje Rigsdag.

Simonsen: Jeg kan ikke se nogen virkelig Begrundelse for den højtærede Indenrigsminister til at drage min Tillid til Domstolene i Tvivl eller ind i denne Debat; det forekommer mig, at det ligger ganske udenfor. Men hvorfor er de Ændringer foretaget, hvis de virkelig intet betød? Hvorfor er det saa i Landstinget indføjet, at Domstolene kan „efter Omstændighederne“ idømme Straf? Jeg har hørt af Jurister, at Udtrykket „efter Omstændighederne“ betyder overordentlig meget i den juridiske Sprogbrug, og jeg tvivler ikke om, hvad Hensigten er med at indsætte netop de Ord „efter Omstændighederne“ her. Folketingets Affattelse af Paragraffen var klar; der stod, at Overtrædelse straffes, og der var ikke Tale om hverken Tillid eller Mistillid til Domstolene, eller om hvorvidt en Dømmer, der ikke var nødsaget til det, vilde ikende Straf og udsætte sig for Kritik ud fra den Betragtning, at der udtrykkelig staaer, at han ikke behøver at ikende Straf, hvorfor gør han det saa? Jeg ved, det er Coutume ved alle Retter, at hvis en Anklager ikke forlanger Straf eller en bestemt højere Straf, idømmer Retten ikke Straf eller en bestemt højere Straf; der skal i Regelen et udtrykkeligt Forlangende fra Anklageren om Straf til, for at Dømmeren vil idømme den. Saaledes er Forholdet, og derfor er denne Paragraf af en saadan Beskaffenhed, at den siger til de enkelte Husejere, faa eller mange, der vil drive Aager: I kan ikke risikere andet, selv om Lejerne gaar til Retten, end at det kan blive forbudt; I udsætter jer ikke for Straf eller andre Ubehageligheder. Deri